

faa vis paa som paa nogen Ting i Verden, at der vil blive et almindeligt Væddeløb rundt om i Landet, for at sætte Indtægterne lavt, og at de, der have sat dem saa lavt, at deres Commune slipper med en overordentlig ringe Procent, ville, langtfra at stamme sig, hvortilmod hovere derover, medens de, der have givet en correct Ansættelse, ville ikke rose sig selv deraf, men faae en saadan Utal af Mogle, blive lete ud af Andre og skjælte ud af deres Egne, at de ville sværge paa, at det skal være sidste Gang, de have gjort det. Med andre Ord, naar denne uopnaaelige Fordring skal stilles op, at Folk skulle sætte sig selv i fuld Skat, saa maa man i alt Fald ved Siden deraf opstille aldeles bestemte Regler, hvis Fortolkning alligevel vil frembyde de største Vanskeligheder. Man har jo seet her i Kjøbenhavn, hvor man dog raader over gode Kræfter, hvor aldeles fortvivlet man har været over at skulle udfinde, hvorledes Bestemmelserne skulde forståes, naar det kom til Stykket; thi deri har det ærede 12te Kongevalgte Medlem (Fischer) Net, at Bestemmelserne indeholde i mange Henseender svævende Udtryk ligeoverfor den Mangfoldighed, det virkelige Liv frembyder, og at Fortolkningen frembyder de største Vanskeligheder, navnlig hvor man ved Siden af har en saadan Paragraph, der tillader Kimpelser efter Veilighed. Selv om det lod sig tænke, at Sognestandsfabrikerne paa Landet havde Villie og Evne til fuldkomment correct at udfinde den sande Indtægt, hvilket jeg paastaer, at de ikke have, saa siger jeg, at, naar det virkelig er tilladt dem at tage dette Hjertens Hensyn til de mange Børn, til den gamle Moder, til de uforsørgede Søstre, som den hjærlige Broder underholder, til den Sygdom, der har været, til den Dø, der er død, kort sagt, naar alle disse mangfoldige Hensyn skulle kunne quittedes af, vel at mærke, ikke for deres egen Regning, men f. Ex. for Kjøbenhavnernes Regning, som de mene have det meget godt, saa bliver det Hele en fuldstændig Illusion. Jeg siger altsaa Get af To, enten Regjeringscommissaire, som med Victorer gaar ud i Landet og pine ud af Folk alle de Oplysninger, der høre til at tilveiebringe en fuldstændig Matricul, eller ogsaa et

heelt Contingentsystem med Fordelingen mellem Communerne bestemt i Loven; thi jeg maa gjøre den ærede Finantsminister, som synes at være tilbøielig til at gaar ind paa en Modification, opmærksom paa, at naar der i § 1 sættes den Sum, der skal tilveiebringes — og jeg forstod ikke den ærede sidste Taler, som sagde, at det skulde bringes i Forbindelse med Procentsystemet; i alt Fald er det klart, at man ikke bør indvilde sig deri —, saa maa Underdelingen være given, ikke efter raa Vilkaarlighed, men efter en samvittighedsfuld Prøvelse, foretagen af et Par skarpsindige og kyndige Folk, som udelukkende beskæftige sig dermed efter hele det statistiske Materiale, der kan staffles tilveie. Naar man altsaa siger, at der skal stee en Fordeling mellem Kjøbstæderne og Aulterne, og at en Underfordeling atter skal finde Sted af Amtsrådene paa de enkelte Communer, saa vil denne Fordeling ogsaa kunne tilveiebringes, og saa kan der ogsaa efterhaanden tilveiebringes Oplysninger, hvorefter de Feil, der nu maatte findes, i Tidens Løb kunne rettes; thi det er en Sag, hvorpaa megen Opmærksomhed vil være rettet. Det, her foreligger, fører kun ind i et Uføre, som jeg kun vilde kunne stemme for, naar det var mit Ønske at quæle i Fødslen enhver Tanke om Indkomsskat.

Andræ: Jeg var beredt paa, at den høitærede Finantsminister ikke vilde erklære sig fuldkommen enig i, hvad jeg havde tilladt mig at udtale, og jeg var ogsaa ganske fattet paa, da jeg ikke ønskede oftere at tage Ordet i denne Sag, at tie ganske stille til den noget afvigende Formening, som jeg antog, at den høitærede Finantsminister vilde vedkjende sig. Derimod skal jeg jo ikke nægte, at den overmaade forte Skildring af vor finantsielle Stilling, som den høitærede Finantsminister fandt sig foranlediget til at give, var mig noget overraskende, skjøndt den efter min Overbevisning endnu ikke paa nogen Maade kunde gjøre mig det til Pligt at modsig den. Da den høitærede Finantsminister imidlertid gif saa vidt i sit Maleries Ojensnørførelse, at han endogsaa søgte Roden til vor Underbalance og til den store finantsielle Decadence flere Aar tilbage i Tiden og ikke